

ROPET MOT URETTE

115497

Kjære og utrettelige major F.H.Kjelstrup.

I besvarelse av din ekspedisjon til Forbundet, datert 19.1.61, inneholdende et viktig opus av cand.jur. Sverre Helliksen "Ad major Finn Hannibal Kjelstrups sak", pluss ditt saklig utfyldte til menneskerettighetskommissjonen i Strassbourg, pluss supplerende bemerkinger, som herved tilbakesendes vedlagt -
 skjemma
 tør efter anmodning bemerkes:

I. Nederst på side 1 skal den riktige dato for Forsvars-
 sjef, general Otto Ruges centrale telegram til den norske minister Wollebæk i Stockholm være den 8.juni 1940. I "Aktstycken Utgivna av Kungl. Utrikesdepartementet - Handlingar rörande Sveriges politik under andra världskriget - Transiteringsfrågor ock därmed samman hängande spørsmål - april-juni 1940" - side 302 heter det ordrett:

"Lämnad av Wollebæk till UD".

"Telegram fra Hærens Overkommando, 8/6 40."

"Oversettelse",

"Der König und die Regierung haben das Land verlassen und haben mir Befehl gegeben die Feindlichkeiten einzustellen. Benachrichtigen Sie heute 20 Uhr die Deutsche Gesandtschaft Stockholm, dass ich Befehl erhalten habe, die Feindlichkeiten einzustellen und Wünsche mit dem Deutschen Oberkommando Oslo in Verbindung zu kommen zwecks Verhandlung.

RUGE."

("Påteckning av H.Beck-Friis:) På begäran av Wollebæk överlämnad till Prins Wied 3/8, kl.20.35)."

Er angivelsen "3/8" trykkfeil for 8/6 ?

(Kongen og Regjeringen har forlatt landet og har gitt mig befaling til å innstille Fiendtlighetene. Underrett idag klokken 20 det tyske gesandtskap Stockholm, at jeg har fått befaling til å innstille fiendtlighetene og ønsker å komme i forbindelse med den tyske overkommando Oslo med sikte på forhandling. Ruge.)

(145)

"Elverumsfullmakten".

Det "halmstrå" som regjeringen Nygaardsvold har klynget seg til under sitt opphold i England og også senere er den såkalte "Elverumsfullmakten".

I den norske dommerforening er den ~~for en tid~~ siden blitt karakterisert som "det viktigste vedtak et norsk Storting noensinne har fattet".

Protokollkomiteen har også ~~nylig~~ godtatt "Elverumsfullmakten" som et vedtak av den største betydning.

Det synes i det hele tatt nu å bli lagt for dagen en så krampaktig kampanje til fordel for denne "fullmakt" at vår mistanke for lengst er vakt.

La oss derfor se litt nærmere på denne berømte "fullmakt".

Av de offisielle Stortingsdokument m.v. framgår det at den avgjørende "fullmakt" Stortinget ga regjeringen Nygaardsvold på Elverum ikke var noe annet enn den fullmakt regjeringen har iflg. Grl. § 17, altså uten noen spesiell fullmakt fra Stortinget.

Stortingsmann Førre fant det derfor både besynderlig og unøwendig å gi regjeringen en slik fullmakt ~~XXXXXXXXXXXXXX~~ som den hadde fra før.

Har Stortinget allikevel gitt regjeringen Nygaardsvold en slik fullmakt på Elverum?

I det offisielle referat av Stortingets Elverumsmøte den 9 april 1940 om kvelden heter det om den berømte "fullmakt":

"Det ble ikke uttrykkelig voteret heom".

Denne opplysning er i sannhet oppsiktsvekkende, Den forteller i virkeligheten ganske meget.

1. Stortinget har ikke voteret over "Elverumsfullmakten" og har følgelig derfor heller aldri gitt noen slik fullmakt.

2. Myndighetene vil nu forsøke å benekte dette faktum.

Det må jo være derfor at ordet "uttrykkelig" er tatt med.

Det er helt tydelig at ~~myndighetene ikke~~ at man dermed tilsikter å forvrege sannheten. Man vil gi det skinn av at til tross for at det ikke ble votert over forslaget om "Elverumsfullmakten" ble det allikevel vedtatt.

Med dette enkle ord: uttrykkelig, forsøker man altså nu på å kaste godtfolk blå i øynene og gjøre referatet til gjensand for bortforklaringer.

Men noen bortforklaringer skal ikke lykkes. Spørsmålet er meget enkelt:

1. Har Stortinget på Elverum den 9. april 1940 om kvelden ved lovlig votering besluttet å gi regjeringen Nygaardsvold vidtgående fullmakter eller

2. ikke.

Noe tredje alternativ teller ikke.

Det er en selvfølge at noen annen form for votering enn lovlig ikke kan godtas og har derfor i denne forbindelse mindre interesse.

Svaret kan nok ikke være tvilsomt.

Hadde det nemlig funnet sted en lovlig votering, hadde det selvsagt også vært innført i Stortingsreferatet - og formentlig uten omsvøp av noen art, da omsvøp i så fall hadde vært helt overflødig.

Jeg slår derfor fast: "Det har ikke funnet sted noen lovlig votering om "Elverumsfullmakten"."

Kan det ha funnet sted noen annen form for votering i denne sak? Nei, det kan det ikke. Det ville nemlig ha vært utenkelig at det skulle vært foretatt en avstemning uten at det skulde vært anført i referatet.

Kan det tenkes at man i forfjamselse f. eks. glemte å foreta votering over dette "det viktigste vedtak noe Storting noensinde har fattet" ?

Nei, det ville ha vært enda mer utenkelig. Man må huske på at alle våre stortingsmenn var profesjonelle demokratiske politikere som var vel hjemme i "parlamentarisk" behandlingsmåte av saker. Enkelte av våre tilstedeværende politikere var til dels meget gamle i "traden". Det er derfor uteløst at man kan ha glemt å votere.

Enda mindre sannsynlig er det at våre profesjonelle stortingsmenn skulle kunne ha trodd eller ment at et så viktig "vedtak" kunne bli fattet uten votering fordi "ingen hadde erklært seg uenig". Forøvrig tyder ikke referatet på at f. eks. stortingsmann Førre var helt "enig".

Det eneste som ville kunne ha rettferdiggjort en forsømmelse eller sløyfing av en lovlig votering, måtte ha vært at tiden ikke tillot en slik votering. Hvis f. eks. krigshandlinger som bombing e. l. av lokalet under møtet plutselig hadde spredt stortingsmennene for alle vinder før man fikk votert, da kunne man ha snakket om force majeure. Da kunne man kanskje ha regnet det for at forslaget var vedtatt uten votering.

Men dette var langt fra tilfellet. Det framgår av Stortingsreferatet at det hadde vært rikelig med tid til en eventuell avstemning. Det viser seg nemlig at man til og med hadde tid til å diskutere i fred og ro de enkelte stortingsmenns personlige sikkerhet. Det var taler av stortingsmann Peersen, Kristiansand S og av stortingsmann Mowinckel, Bergen herom. Jfr. Stortingsreferatet.

Det er hermed ugjendrivelig bevist at det ikke har funnet sted noen lovlig votering om "Elverumsfullmakten". Stortinget har altså aldri gitt regjeringen Nygaardsvold disse "Vidtgående fullmakter" som det bl. a. er påtatt i dommerforeningen, protokollkomiteen m. v.

Tvert i mot godtgjør stortingsreferatene som foran nevnt at det kun ble snakket om fullmakter til regjeringen, og det var ikke en gang tale om andre fullmakter enn de som regjeringen likevel hadde iflg. grl. § 17 som har følgende ordlyd:

"Kongen kan give og ophæve anordninger der angår handel, told, næringsveie og politi, dog må de ikke stride mod konstitusjonen og de / således som etterfølgende ~~§§~~ §§ 77, 78 og 79 bestemme/ af Stortinget givne love. De gjælde provisorisk til næste storting."

Stortingsmann Førre fant derfor ingen grunn til å gi regjeringen en fullmakt som den således allerede hadde fra før. Det mest sannlige er at de fleste av de øvrige stortingsmenn var enig med Førre i det. /Ja, Hvem ville ikke ha vært det ?/ det var ingen grunn til å votere over slikt. Derfor ble det heller ikke gjort. Det er nok ~~at~~ det som er forklaringen på ~~at~~ at det over hode ikke ble votert over den såkalte "Elverumsfullmakten". "Elverumsfullmakten" er altså kun et falsum og det må alle ha skjønnt som har gidde å sette seg inn i denne saken. I dommerforeningen, Protokollkomiteen m.v. handler man derfor nødvendigvis mot bedre vitende og må derfor være forberedt på at man i sin tid vil bli trukket til ansvar for det.

Men selv om Stortinget på Elverum den gang ved lovlig votering virkelig hadde gitt regjeringen Nygaardsvold en slik fullmakt ville denne likevel ikke ha vært rettsgyldig.

Norges største ekspert på området, professor dr. j. jur. Jon Skeie sier herom i sin brosjyre "Landssvik" Side 27:

"Selv om Stortinget ved en lovformelig votering klart hadde tilkjennegitt at kongen skulle ha en ubegrenset lovgivingsmyndighet ville en sådan beslutning ikke hatt noen rettsgyldighet.

Stortinget kan ikke på denne måte oppheve grl. § 17 og dermed

det prinsipale i konstitusjonens maktfordeling."

Regjeringen Nygaardsvold har for øvrig selv levert et ugjen-
drivelig bevis for at "Elverumsfullmakten" kun var et falsum beregnet
på å føre "gode nordmenn" bak lyset. Regjeringen Nygaardsvold har
nemlig til tross for "Elverumsfullmakten" ikke våget å erklære Italia
krig, fordi den ikke hadde Stortingets samtykke til det.

Sanheten herom slapp ut av utenriksminister Lange på "Freds-
konferansen" i Paris i ~~Nest~~. Utenriksminister Lange uttalte der ifl.
Aftenpostens morgenr. for 11 september 1946 om Norges erstatninger
overfor Italia 20 millioner dollar bl. a. flg.:

"Norge har ikke formelt erklært Italia krig. Etter norsk grunn-
lov kan ikke krig erklæres uten Stortingets medvirken. Og da Italia
gikk inn i krigen på Tysklands side var Norge okkupert av den tyske
krigsmakt. Stortingets samtykke kunne derfor ikke innhentes."

Selv regjeringen Nygaardsvold kan ikke ha ansett "Elverumsfull-
makten" for å være særlig "vidtgående" når den ikke en gang strakk til
til en formell krigserklæring til Italia.

000

Regjeringen Nygaardsvolds krigserklæring til Tyskland.

Som det framgår av foranstående fant regjeringen Nygaardsvold
selv ut at den til tross for "Elverumsfullmakten" allikevel ikke
var kompetent en gang formelt å erklære Italia krig, fordi Stortingets
samtykke hertil ikke kunne innhentes.

Men hvorledes forholder det seg da med regjeringen Nygaardsvolds
krigserklæring til Tyskland? Hadde regjeringen her innhentet
Stortingets samtykke? La oss granske dette litt nærmere.

Nøyaktig samføring av Stortingsreferatene godtgjør at
Stortinget aldri har gått med på å erklære Tyskland Krig. Regjeringen
Nygaardsvold har aldri fått noen fullmakt til det.

/ Se forøvrig foran om "Elverumsfullmakten". /

Med Hvilken rett har da regjeringen Nygaardsvold gått til et så
alvorlig skritt ?

Man vil formentlig her hevde at med tyskerne var det en
annen sak. Tyskerne overfaltt oss og da er det klart at vi var i krig.
Det skulle ikke da mer til.

Denne betraktningmåte er meget interessant for så vidt
som den ~~idag~~ er svært utbredt blant det norske folk.

Selv våre "rettslærde" synes for ~~vidt~~ å helle til denne
oppfatning, Det skal sogar være et yndet spørsmål blant lagmenn og
byrettsdommere i vore "rettssaler" ~~idag~~ når det gjelder "landssvik-
saker": "Men De måtte da være klar over at Norge var i Krig med
Tyskland etterat tyskerne hadde overfaltt oss den 9 april 1940?"

Anklagede har som regel langt fra vært klar over det, men når
dommeren spørslk, da må det vel kanskje allikevel være slik,
Nekter anklagede at han kjente til at Norge var i krig, blir han
straks latterliggjort. Men hvem det er som mest fortjener å bli latter-
liggjort vil formentlig framgå av det følgende. Den i dag alminnelig
hevdede oppfatning at selvfølgelig var vi i krig. Det er nok ingen
selvfølgelighet ~~noe~~ i mot, den holder ikke.

Faktum er nemlig:

Tyskerne "overfaltt" som kjent Norge tirsdag den 9 april

1940 tidlig om morgenen.

På de da Stortinget var forsamlet på Hamar 9. april og på Elverums samme dags aften måtte alle stortingsmennene være helt på det rene med at Norge var blitt "overfalt" av tyskerne. Ingen kunne da lenger være i tvil om at det var alvor.

Hvis det nu hadde vært soleklart at det tyske "overfall" var ensbetydende med at Norge var i krig med Tyskland, da måtte det straks meddeles det norske folk. Storting og regjering kunne de ikke brenne inne med slik ~~en~~ Det kunne vel neppe være så uviktig at det ikke var bry verdt?

Hvis Norge da hadde vært i krig med Tyskland ville det ha vært en selvfølge at regjeringen med mandat fra Stortinget straks hadde gjort ett av to, nemlig enten:

1. Konstatert at krigstilstand var inntrådt mellom Norge og Tyskland eller
2. På grunn av det tyske overfall å erklære Tyskland krig.

Det framgår av stortingsreferatene at Stortinget og regjering ikke gjorde noen av delene. Følgelig er det hermed bevist at det langt fra var klart at vi var i krig med Tyskland i og med det tyske "overfall" på Norge 9 april 1940.

Det er tvert i mot et ~~gjendrivelig~~ bevis for at nøyaktig det motsatte var tilfellet.

Det er bevis for at selv ikke en gang våre høyeste myndigheter regjering og Storting anså Norge for å være i krig med Tyskland den 9 april 1940.

Hvorledes skal da en almindelig mann-f.eks. en NS mann som ikke hadde noen eksperter å rådføre seg med, kunne bebreides ~~en~~ etterpå at han ikke skjønnte at Norge var i krig, når/ altså ikke en gang landets kårne og forhåpenlig best underrettede menn forsto det?

Ja, fordi det kan vel ikke være tvil om at hverken Storting eller regjering skjønnte det?

Det er i hvert fall som nevnt et faktum at hverken Storting eller regjering underrettet våre militære og ~~eller~~ sivile myndigheter ~~og~~ eller det norske folk forøvrig om at Norge var i krig med Tyskland den 9 april 1940.

Hvis nu Storting og regjering har vært klar over dette og allikevel ikke har underrettet det norske folk, myndighetene m. v. da må de formentlig være enda større kjeltringer enn folk flest har ansett dem for å være og det vil nok ikke si så lite.

Saken er jo nemlig den:

Når krig kan ventes eller er umiddelbart forestående da er det regjeringens plikt å holde folket, myndighetene m.v. underrettet om begivenhetenes gang. At det blir gitt ordre til mobilisering er langt fra det samme som at landet er i krig. Tvert i mot har en regjering plikt til å gi ordre til mobilisering så god tid i forvegen at alle landets stridskrefter er ferdig mobilisert og klart til å ta i mot en eventuell angriper når han kommer. Det er for seint å vente til fienden står i landet. Eller som major Sagen sier: "Det er for seint å snyta seg når nasi er av."

I Norge hvor vår forsvarsberedskap var basert på den berømte "forudseende utenriksledelse" skulle det ha vært mobilisert ekstra tidlig fordi våre stridskrefter ikke skulle kalles inn, men tillike også skulle opøves, krigsmateriell kjøpes inn m.v. før vi kunne ta i mot en eventuell fiende.

Som bekjent var omtrent halvparten av flere av våre årsklasser "fritrukket ved loddtrekning". Resten var meget mangelfullt øvet, 48 - 84 dager, og av utstyrmanglet vi praktisk talt alt.

Nei, saken er nok den at den 9 april om aftenen var det ingen hverken i regjering eller Storting som for alvor overveiet tanken på å erklære Tyskland krig. Og det er også meget rimelig. Vår militære stilling var nemlig ikke akkurat egnet til storsnøtethet for oss.

Våre ansvarlige myndigheter regjering og Storting hadde

gjennom mange fredsår forsømt vårt forsvar i en slik grad at det ikke fantes noe annet "givisert" land i verden hvor det sto så elendig til. Vi manglet alt, og selv det lille vi hadde var ikke blitt mobilisert før det var for sent.

Nygaardsvold uttalte derfor i Stortinget på Elverum bl. a. følgende: "Jeg ser pessimistisk på hele vår militære stilling. Jeg tilstår det....."

Det var den dårlige samvittighet som talte. Nu angret han at han hadde gjort hva han kunne for å få ødelagt forsvaret vårt. Men da var det for ~~sent~~ sent. Ingen skjønnte det bedre enn Nygaardsvold. Det er derfor ikke det minste pussig at han ikke følte seg i form til å erklære verdens sterkeste militærmakt krig. Tyskland hadde som kjent høsten 1939 knust stormakten Polen på snau 3 uker til tross for at England hadde "garantert" for Polen.

Å nei, vår regjering og vårt Storting hadde nok den 9 april ingen planer om å slåss med tyskerne. Man hadde tvert i mot kun en eneste plan og det var å følge Danmarks eksempel: "Nøytralitet for en hver pris."

Etter forslag fra regjeringen valgte Stortinget derfor 3 representanter til å forhandle med tyskerne om overgivelse. /jfr. stortingsreferatet/

Det ble overhodet ikke drøftet hva det skulle gjøres hvis de tyske krav var uantagelige. Såvel Storting som regjering var nemlig på det tidspunkt rede til betingelsesløs kapitulasjon og dette til tross for at Quisling samme dag hadde opptrått på arenaen og dannet sin regjering i Oslo.

Statsminister Nygaardsvold uttalte i Stortingets møte på Elverum bl. a.: "Men jeg må tilstå at etterat jeg har opplevd at vi skulle få en Kunsinen-regjering her i landet, er jeg stemt for at selv om den norske ~~regjering~~ må gå over til Sverige, så får vi forsøke å holde regjeringens navn oppe."

Regjeringen Nygaardsvold hadde fått Stortingets samtykke til å forhandle med tyskerne om ~~overgivelse~~ overgivelse.

Den hadde intet mandat fått til i tilfelle av at regjeringen fant de tyske krav uantakelige, å avslå disse og erklære Tyskland krig.

Det var ført senere, etterat Stortinget var oppløst og de enkelte representanter var spredt for alle vinder og nytt møte derfor var umuliggjort, at regjeringen kom "hen til andre resultater".

Det var først etterat regjeringen personlig hadde vært utsatt for bombing på Elverum og Nybergsund og selv hadde følt bombingene på sin egen kropp, at den ble "jacked up" til å erklære tyskerne krig.

Denne krigserklæring er som det framgår av det forangående helt ulovlig, idet Stortingets samtykke ikke er innhentet.

1. ~~Stortinget~~ Regjeringen hadde fått i oppdrag av Stortinget å gå med på de tyske krav om kapitulasjon. Regjeringen hadde fått med 3 mann ekstra for å forhandle med tyskerne.
2. Regjeringen hadde ingen fullmakt til i noe tilfelle å avvise de tyske krav, men skulle hvis det ikke var til å undgå, gå med på selv de hårdeste betingelser.
3. Stortinget var den 9 april om kvellen fullt klar over at Quisling samme dag hadde dannet ny norsk "nasjonal regjering". At det var skedd i forståelse med tyskerne var helt opplagt. Det var ~~derfor~~ derfor overveiende sannsynlig at tyskerne ville kreve at regjeringen ~~Quisling~~ "Quisling" skulle anerkjennes, og at dette måtte bli et av punktene i kapitulasjonsbetingelsene.

Allikevel hevet det seg ikke en eneste røst i Stortinget mot dette. Ingen forlangte at hvis tyskerne skulle kreve at "regjeringen Quisling" skulle anerkjennes som norsk regjering, da hadde regjeringen Nygaardsvold intet annet å gjøre enn å avbryte forhandlingene og erklære krig.

Det framkom heller ikke et eneste forslag om at regjeringen under noen som helst omstendighet skulle erklære Tyskland krig. Stortinget har derfor heller ikke besluttet å gå til noen slik krigserklæring. Tvert i mot var det forutsetningen at vi skulle kapitulere slik som danskene.

Hadde det på den annen side den 9 april om kvelden vært Stortingets og dermed "folkes" vilje å erklære Tyskland krig, måtte dette utvilsomt ha vært forelagt Stortinget da. Da var det rikelig med tid til det. Senere ble det jo ikke anledning til det.

Stortinget ble ikke forelagt noe forslag om å erklære Tyskland krig på Elverum.

Ingen i Stortinget 9 april var i tvil om at regjeringen kun skulle forhandle med tyskerne om kapitulasjon. Det gjalt kun å oppnå å få tyskerne til å gå med på de for Norge gunstigste betingelser. Så langt var alle enige. Derimot fryktet Mowinckel for at tyskerne muligens ikke ville forhandle med regjeringen Nygaardsvold, men kun forhandle med regjeringen Quisling på samme måte som Sovjet, som kun lot den nye regjeringen Kunsinen bli avgjørende. Kom bare forhandlinger i gang med tyskerne, syntes man å være overbevist om at forhandlingene ville føre til tilsvarende resultat som i Danmark, og dermed skulle saken for så vidt være i orden.

Det var øyensynlig bare en mann på Tinget som hadde en noe annen plan. Men det var til gjengjeld selveste stortingspresidenten som ved sin veltalenhet, autoritet m.v. hadde ledelsen.

Etter at man hadde diskutert om den såkalte "Elverumsfullmakt" uttalte presidenten bl.a. følgende:

"Jeg går ut fra at Stortinget da vil spre seg og at de enkelte representanter vil dra herfra i morgen eller når de finner det ønskelig til sine hjemsteder eller dit hvor de ønsker å dra, og at man så ad offisiell kunngjørings veg eventuelt vil bli innkalt til nytt møte.... osv."

Det var helt tydelig at presidenten været fare for sin personlige sikkerhet. Han ville derfor hurtigst mulig fordufte til det nærmeste sikre tilfluktssted, nemlig det nøytrale Sverige. Men det kunne han ikke så godt gjøre så lenge Stortinget satt sammen og han var dets president. Det var derfor helt nødvendig å få Stortinget oppløst hurtigst mulig. Regjeringen kunne jo bli igjen å ta støytten.

Allerede tidlig den 9 april om morgenen hadde han vært på ferde. Det var han som fikk Storting og regjering av gårde til Hamar og senere til Elverum, angivelig for at de ikke skulle bli tatt av tyskerne. Den danske regjering ble tatt av tyskerne uten at dens medlemmer led den minste overlast. Det kunne altså ikke være det.

Presidenten klarte også med et kupp å få Stortinget oppløst øyensynlig mot de anskalte stortingsmenns vilje.

Stortingsmennene var nemlig langt fra begeistret over tanken på plutselig å skulle sendes hjem til sine hjemsteder nu i landets skjebnetime og så overlate det hode til Regjeringens forgodtbefinnende. Som rimelig kan være syntes stortingsmennene at de langt fra hadde gjort sin plikt enda. De hadde enda ikke truffet noen avgjørelse om hvorvidt det skulle bli krig med Tyskland eller ikke. Tngmennene hadde derfor ingen lyst til å reise hjem før resultatet av forhandlingene med tyskerne forelå og Tinget selv kunne bestemme om det skulle bli krig eller fred.

Til tross herfor ble Tinget allikevel oppløst den 9. april om kvelden og skulle ikke sammenkalles før Regjeringens bestemte det. Altså på det helt uvisse.

Men for den enkelte stortingsmann fortonet det seg kanskje ikke som det var så skjebnesvangert. Oppløsningen av Stortinget måtte nærmest sies å være pro forma. Tinget måtte meget snart kalles sammen igjen. Sannsynligheten talte nemlig for at man ved forhandlingene med tyskerne kom fram til en ordning som i Danmark. I så fall kunne Tinget formetlig meget snart samles igjen og fortsette sitt arbeid slik som Rigsdagen i Danmark.

Kom man ikke til en slik ordning med tyskerne ble det formentlig krig og da måtte Tinget sammenkalles igjen for å ta stilling til det.

-8-

Regjeringen kunne nemlig ikke erklære krig uten at Tingets samtykke var innsatt. Det måtte nu gjøres ellers kunne det ikke bli krig.

Det skulle derfor ikke egentlig være noen risiko for Tingtet å gå med på oppløsning den 9. om kvelden.

Men det var nok ingen stortingsmann uten presidenten da som haddetenkt seg at det skulle gå som det gikk. At presidenten med en slik rask manøver skulle ta dem alle sammen ved nesen, idet han oppløste Tingtet og selv "stakk av" til Sverige det raskeste som han hadde lært.

Ingen stortingsmann hadde for alvor tenkt seg at han skulle bli sendt hjem og ikke få lov til å bli med på å fatte den kanskje største beslutning som noe storting har fattet eller kunne fatte. Det var jo det reneste bondefangeri.

Altså på det tidspunkt da det var mer bruk for Tingtet enn kanskje noensinne før i vår historie, da oppløser presidenten Tingtet og sender stortingsmennene hjem.

Tingemennene kunne ha vært sendt til Troms eller Finnmark. Der var god plass til dem der.

~~Stortingspresidenten må nu for Riksrett svare for sine handlinger. Der er ikke lite ansvar som faller på ham. Men det bør også skje annerst mulig.~~

-----00000000-----

Regjeringen Nygårdsvolds ulovlig virksomhet i London.

Pr. 9. juni 1940 forlot Regjeringen Nygårdsvold Norge ombord i en britisk panserkrysser og dro til London.

Regjeringen Nygårdsvold måtte da være klar over at dens mandat som regjering over Norge om ikke før så i alle fall da var avsluttet. Helke Norge fra Vesterhavet til Kjølens rand - fra Nordishavet til Kristiansand var okkupert av tyskerne. Alle norske stridskrefter så vel hær, marine som luftvåpen var kapitulert betingelsesløst.

Regjeringen Nygårdsvolds saga som regjering over Norge var dermed uigjenkallelig slutt. Det var nemlig umulig for Nygårdsvold og hans menn å utøve regjeringsmakten over Norge så lenge landet var besatt av tyskerne.

Intet mennekse kan tjene to herrer. Like sikkert er det at intet land samtidig kan ha 2 forskjellige regjeringer, en i London og en i Oslo, som motabreiderhverandre.

Hvis man ser bort fra spissfindige og affektbetonte "forsolkninger" er det helt innlysende: at for å kunne utøve regjeringsmakten over et land, må vedkommende regjering ha de fornødne organer til det. Den må m.a.o. kunne disponere over vedkommende lands politikk, justisvesen, ev. militærmakt samt visse andre offentlige myndigheter, som er helt nødvendige for å kunne styre et land.

Etter at regjeringen Nygårdsvold forlot landet i juni 1940 kunne den selvsagt ikke disponere over noen slike organer i Norge. Den var derfor avskåret fra å kunne utøve regjeringsmakten her. Det var nok også fysisk umulig å kunne fjernstyre Norge fra London, så lenge landet var hørtatt av tyskerne.

Men selv om nu en sådan fjernstyring hadde vært fysisk mulig, ville den allikevel ha vært helt ulovlig. Ser man nemlig på den juridiske side av saken, er det kun Haager-konvensjonen vi har å holde oss til. Haager-konvensjonen er en internasjonal overenskomst om hvorledes retten mellom nasjonene, den så kalte folkeretten er ordnet. De fleste "siviliserte" land, deriblant også Norge har ratifisert Haager-konvensjonen, som bl.a. fastsetter at når et land er okkupert av et annet land, da er det vedkommende okkupasjonsmakt som er høyeste lovlige myndighet i landet.

Under okkupasjonen var det altså tyskerne som med hjemmel i Haager-konvensjonen representerte den høyeste lovlige myndighet i Norge - altså regjeringsmakten. At tyskerne også hadde de fornødne organer til å kunne utøve regjeringsmakten her er det neppe noen som vil benekte.

Altså når tyskerne utøvet regjeringsmakten her under okkupasjonen var det helt ut i overensstemmelse med folkeretten. På nøyaktig tilsvarende måte er det engelskmennene i dag utøver regjeringsmakten over Palestina.

Nygaardsvold var allerede 9. april på Elverum helt på det rene med at han og hans regjering var ferdig som norsk regjering i og med tyskernes besettelse av Norge. Ifølge stortingsreferatet uttalte Nygaardsvold bl.a.: "...er jeg stemt for at selv om den norske regjer må gå over til Sverige, så får vi forsøke å holde regjeringsnavnet oppe. Det kan kanskje hende at det ikke blir så mye praktisk arbeid å gjøre, men vi får holde navnet og regjeringsfanen oppe og vente på bedre tider...."

Nygaardsvold var m.a.o. fullt klar over at hvis han måtte fortrekke til utlandet, da var det for ham og hans regjeringsslutt på å utøve regjeringsmakten over Norge. Da ble det nok mest å sitte og vente på "bedre tider".

Nygaardsvold var nok som foran nevnt avskåret fra å utøve regjeringsmakt over Norge fra London. Hvis han allikevel hadde kunnet det, ville han vel i alle fall ha hatt anledning til å sende oss litt levnettsmidler, klær og annet som vi manglet. Men vi fikk jo ingenting fra den kant - ikke en gang røde-kors-pakker eller "avladdssuppe". Nei, Nygaardsvold hadde nok lite han skulle ha sagt i London, vel å merke hvis det gikk i mot de allierte.

Men siden nu Nygaardsvold og hans menn ikke kunne utøve noen løvlig regjeringsmakt i London, da er det også klart at de hekket ikke kunne ha lov til å bruke statens penger til å etablere "regjeringskontorer" der - uten Stortingets samtykke.

Nygaardsvold hadde som foran vist ikke Stortingets samtykke. "Elverumsfullmakten" var som foran nevnt kun et falsum og kan derfor ikke påberopes. Den kan i alle fall ikke høres med det.

Nygaardsvold og hans menn er derfor personlig ansvarlige for alle de utgifter m.v. som de skaffet det norske folk i London under krigen.

De skaffet oss nemlig kun utgifter og elendighet uten å få utrettet noe positivt til fordel for det norske folk. Tvert i mot kan man si. De gjorde kun ting som skadet det norske folk. Det eneste vi her hjemme fikk fra London var bomber og granater, sabotører, hat og ulovlige provisoriske anordninger.

Som nevnt er det utvilsomt at tyskerne etter folkeretten representerte den høyeste lovlige myndighet i Norge under okkupasjonen.

Like så sikkert er det at etter den samme folkeretten hadde Nygaardsvold ingen lovlig adgang til å etablere en regjering over Norge i London så lenge landet var okkupert av tyskerne. Når det allikevel ble gjort, er det altså etter folkeretten helt ulovlig.

La oss se litt nærmere på den virksomhet Nygaardsvold og hans menn drev i London.

- 9 -

Så lenge Nygaardsvold og hans menn oppholdt seg i Norge, gikk alle "paroler" ut på at normenene for en hver pris skulle unngå sabotasje, franktirer eller partisanvirksomhet og annet som kunne være egnet til å irritere okkupasjonsmakten.

Men ikke før var Nygaardsvold og hans menn kommet i sikkerhet i London, før pipen fikk en annen lyd. Nu ble det etter hverd helt nye "paroler". Det ble fra London satt i gang en ~~franktirer~~ hetspropaganda mot de lovlige myndigheter i Norge mot okkupasjonsmakten, mot Administrasjonsrådet og senere også mot NS.

Det ble snart slutt på å oppfordre folk til loyalt å lystre de ordrer m. v. okkupasjonsmakten ga og unngå alt som kunne irritere den.

Fra London ble folk i Norge nå oppfordret til å hamstre. Alle som hadde penger skulle kjøpe opp alle manufaktur- og tekstilvarer, skotøy og lærvarer osv. for som det ble sagt at tyskerne ikke skulle få det. Dette hørtes nok smukt ut, men var neppe ærlig ment.

Det skal i parentes bemerkes at her hadde det selv sagt vært en oppgave for Administrasjonsrådet å gripe regulerende inn. Hvis Administrasjonsområdet øyeblikkelig hadde foranlediget satt i verk en hensiktsmessig rasjonering av alle slike varer, kunne formentlig hamstring ha vært unngått og fremfor alt kunne vi ha forebygget at tyskerne hadde tømt våre forretninger og lagre for varer. At en slik rasjonering ikke ble iverksatt før det var for sent, er en meget stor skandale, som Administrasjonsrådet ~~kunde stå for~~ til ansvar for.

Hvis man imidlertid i London hadde hatt til hensikt å ivareta det norske folks interesser, hadde Nygaardsvold selv sagt gitt "parole" til Administrasjonsrådet om sådan rasjonering for å få stoppet hamstring. Når man fra London i stedet for å gjøre det, tvert i mot oppfordret så sterkt man kunne nettopp til hamstring, kan hensikten kun ha vært å skape kaos i Norge.

Alle som ikke hadde penger dvs. arbeidere og funksjonærer m.v. altså de aller fleste i det hele tatt, hadde nemlig ikke noe å hamstre for. De manglet penger. De som kunne hamstre vare bare de andre, kapitalistene, som hadde noe å hamstre for. På denne måten ble klassehatet, kløften mellom fattig og rik utdypet og utnyttet i propagandaen. De ubemidlede fikk nu se hvorledes de som hadde noe å kjøpe for hensynsløst kjøpte opp alt det som var, så det ikke ble noe igjen til de fattige. Misnøye og uro ble resultatet.

Fra London ble det dessuten også oppfordret til svartebørs. Det ble sagt at dette også var for at tyskerne ikke skulle få nok matvarer. Det var selvsagt heller ikke sant. Tyskerne rekvirerte etter Haagkonvensjonen det de trengte. Dessuten drev tyskerne selv svartebørs i stor utstrekning både med brennvin, sigaretter, tobakk, matvarer og alle mulige andre varer og kunne skaffe seg alt hva de ville ha.

Nei, hensikten med å oppfordre til hamstring og svartebørs var uttvilsomt forsøk på å ødelegge forsynings situasjonen for de norske i Norge. Hvis det lykkedes, ville formentlig "folket knurre" og da var det sannsynligvis lett å gå videre og få i stand streiker og uroligheter. Ga man så tyskerne all skyld for dette, ville betingelsene for opprør mot tyskerne snart være der. Slik gikk det jo også delvis. /Se foran/

At alt den slags ikke var i det norske folks interesser ligger helt i dagen. Det norske folk hadde all mulig interesse av å komme gjennom den vanskelige okkupasjonstid så lempelig som mulig og med minst mulig savn og ofre.

For å forvirre det norske folk fullstendig ble det også satt ut en hel mengde rykter. Det meste var "halve sannheter" eller det var den rene, skjøre løgn og forbannet dikt. Det ble på ny forsøkt den samme taktikk som vi kjenner fra forrige verdenskrig om de avhuggede barnehender fra Belgia og Nord-Frankrike.

- 10 -

Det ble lansert hvor brutale tyskerne var. De hadde for vane å sparke i hjel små barn, spidde dem på bajonettene. Voldtekt hørte også med til deres yndlingsbeskjeftigelser. Vi husker historiene om smørret og hermetikken som tyskerne tok og sendte i likkister til Tyskland. Ingenting var for tykt. Alt gled ned i det godtroende norske folk. Det ble slukt rådt. ~~XXXXXXXXXXXX~~ Jo værre, jo bedre. Verden vil bli bedradd, - og ble det også.

Etter hvert ble det opparbeidet et fryktelig hat mot tyskerne. Alt hva tyskerne foretok seg var galt. Det var til og med galt når tyskerne sendte oss hjelp i form av levnedsmidler som mel, korn, fett o.s.v. bensin og olje til vår fiskerflåte, råstoffer og kjemikalier til vår industri o.s.v. o.s.v.

Faktum er jo at uten denne verdifulle støtte fra Tyskland ville det norske folk ha opplevet ~~en~~ langt frykteligere sult, savn og elendighet enn tilfellet var.

Allikevel frydet nordmenn seg når engelskmennene senket tyske og norske fartøyer på veg til Norge med livsfornödenheter. Nordmenn frydet seg altså over at maten til oss selv ble ødelagt. Det var jo det rene vanvidd satt i system, men det var nordmennene i denne tid for dumme til å skjønne. Nordmenne lystret blindt alt som kom fra London, selv om det var i strid med folkeretten.

Når det fra London ble oppfordret til sabotasje, drev nordmenene sabotasje til tross for at folkeretten forbyr slikt.

Likedan var det med franktjører eller partisanvirksomhet og annet som kunne irritere okkupasjonsmakten.

Når man fra London ga "parole", fulgte de norske pliktskyldig med. De gikk ikke unnav for de frykteligste forbrytelser så som mord, drap, brann, spregninger m.v.

At Nygaardsvold og hans menn således ustanselig brøt Haagerkonvensjonen syntes ikke å interessere hovedparten av det norske folk. Det norske folk ble terrorisert til å måtte finne seg i det.

Nygaardsvold og hans menn var selvfølgelig klar over at de ustanselig brøt folkeretten. Alle andre som også drev "illegalt" måtte også være klar over at den slags i høyeste grad var ulovlig slik som ordet illegalt også betyr sproglig. De risikerte de strengeste straffer og represalier. Det var de også klar over. "Illegalt" arbeide var i ~~XXXX~~ første rekke "farlig" arbeid. Det var nettopp faremomentet som for mange ble den spending som gjorde det illegale arbeid så tillokkende. Det ble i mange tilfeller vistnok også godt betalt. Familien ble tatt vare på hvis det gikk galt o.s.v.

Nygaardsvold og hans menn oppfordret også til isfront, hat og sabotasje mot NS. De simpelthen sådde hat mellom landsmenn. Etter hånden begynte de også å oppfordre til den laveste av alle gemenheter - borgerkrig - krig mot sine egne landsmenn.

Nygaardsvold lot utstede en rekke provisoriske anordninger fra London. Felles for dem alle var at de var helt ulovlige. ~~De~~ De var alle i strid med grl. § 17 og hadde derfor ingen rettsgyldighet.

~~Nygaardsvold og hans menn blir derfor å trekke til ansvaret for alle de ulukke, menneskelig, lemlestelser m.v. og tap av eiendom ~~XXXX~~ m. v. som disse anordninger foranlediget.~~

I det hele tatt er alle "regjeringshandlinger" m. v. som Nygaardsvold og hans menn har utøvet i London helt ulovelige og dermed forbryterske. Det er vel ikke lenger noen grunn til ikke å nevne tingene med sine rette navn?

Stortingets samtykke til å gå inn i krigen på Englands side foreligger ikke. Heller ikke foreligger Stortingets samtykke til utdannelse av nordmenn som soldater i England, Skottland, Canada og Sverige. Alt dette har derfor også vært helt ulovlig. Alt dette er...

-11--

erfor i virkeligheten i lovens forstand kun organisering av vepnede bander. Nygårds vold selv må derfor nødvendigvis kun bli å anse som en bandehevdning eller bandefører. Det kan kanskje synes litt uvant å betrakte det hele slik, men det er ikke desto mindre slik.

Nygårds vold har videre lat fly og krigsfartøyer bemannet med norske foreta takter mot Norge. Derved er norske liv og norsk eiendom gått tapt. Dette er i lovens forstand å oppfatte som ren piratvirksomhet. Vedkommende som har vært med på dette må derfor sammen med Nygårds vold m.v. trekkes til ansvar for mord brann m.v.

Nygårds vold har dessuten også satt i gang utdanning av norske sabotører i England og har organisert sabotasje med mord og brann i Norge. Dette må Nygårds vold og hans menn stå til ansvar for.

Synderregistert til Nygårds vold og hans menn er sannelig stort. Det har vært kostbare folk for landet vårt det.

Deres største forbrytelse mot det norske folket kan sammenfattes i f.ølgende 18 hovedpunkter :

1. Planlagt og gjennomført ødeleggelse av vårt nasjonale forsvar gjennom ~~xxxx~~ mange fredsår. Bestemt at vi kun skulle ha et vaktvern i krig og at dette vaktvern under ingen omstendigheter skulle slåss, men kun konstatere nøytralitetsbrudd.
2. Da alvorets time kom, skjønte ikke Regjeringen Nygårds vold det som hvert barn ellers skjønte, nemlig at det var alvor. Den ble sittende og telle på knappene i stedet for å gi ordre til mobilisering og kamp før de ble for sent.
3. Etterat tyskerne sto her i landet og alle større byer, festninger, militære lagre m.v. var erobret og mobilisering av de norske styrker var en fysisk umulighet, gir Regjeringen ordre til mobilisering.
4. Som en hån mot all sunn fornuft gir Regjeringen ordre til "stille mobilisering" og fastsetter fremmøte av våre soldater til 3 dager etter at tyskerne var kommet. jfr. pkt.3.
5. Til tross for at Regjeringen har sørget for at vi ikke hadde noe brukbart forsvar og den selv har positivt nektet å kalle inn og sette opp det lille vi hadde før det var for sent, unnses den seg ikke for å gi ordre til kamp, og det på et tidspunkt da det måtte være åpenbart for enhver at kamp var håpløs, kun ville føre til unyttig blodstygning.
6. Videre lot den Stortinget oppløse og tingmennene reise hjem på et tidspunkt da det var mer påkrevet enn noensinne for å ha Stortinget samlet.
7. Etter at Stortinget således var oppløst overtok regjeringen uten Stortingets samtykke og i strid je grl.§17, også den myndighet som etter konstitusjonen tilligger Stortinget. Dette er også forbrytelse mot den allminnelige borgerlige straffelov § 86.
8. Uten Stortingets samtykke erklærte den Tyskånd krig og gikk inn i verdenskrigen på Englands side.
9. Etter at den således ulovlige krig i Norge var tapt, flyktet regjeringen Nygårds vold til London, hvor den uten Stortingets samtykke og i strid med Haager-konvensjonen etablerte ~~xxxxxxx~~ en norsk "regjering", og opptrådte som om den fortrømte regjeringsmakten også hadde Stortingets makt og myndighet. Jfr.pkt.7.m.v.

- Overli*
10. Nygaardsvold og hans menn ~~må~~ derfor ~~må~~ stå til ansvar for alle de i London utøvde "regjeringshandlinger" m.v., som alle er ulovlige og derfor forbryterske så vel etter folkeretten som etter norsk lov.
 11. Nygaardsvold og hans menn har således mot de norske fedres vilje og uten Stortingets samtykke latt norske fartøyer disponere av Notraship til handelskrig mot et land Tyskland som Norge ikke var i loelig krig mot. Derved er tusenvis av norske sjøfolk unødvendig blitt drept, lemlestet m.v. ved krigsforlis. Mer enn halvparten av vår handelsflåte er derved gått tapt. For alt dette er Nygaardsvold og hans menn ansvarlige.
 12. Nygaardsvold og hans menn har uten Stortingets samtykke og til tross for at Norge ikke var i krig, tvangsutskrevet norske sjøfolk og nordmenn bosatt i utlandet, til å gjøre ulovlig "militærtjeneste" i England, Skottland, Canada og Sverige.
 13. En del av disse er som sjøfolk og flyvere blitt tvunget ~~inn~~ til krigstjeneste delttagelse på Englands side. Derved er norske liv og norsk eiendom gått tapt. Nygaardsvold og hans menn er også her ansvarlige.
 14. Nygaardsvold og hans menn har uten Stortingets samtykke latt utdanne norske til sabotører i London og i strid med folkeretten og norske lover sendt disse til Norge, hvor de har øvet sabotasje-handlinger. De har også i Norge utdannet sabotører. Derved er norske liv og norsk eiendom gått tapt. Nygaardsvold og hans menn blir også her å trekke til ansvar.
 15. Nygaardsvold og hans menn har uten Stortingets samtykke sendt fartøyer og fly med norsk besetning til Norge på røvertokter. Derved er norske liv og norsk eiendom gått tapt.
 16. Nygaardsvold og hans menn har i strid med folkeretten og norsk lov oppfordret det norske folk til ulydighet mot okkupasjonsmakten, har hisset til hat mot landsmenn og endog oppfordret disse til borgerkrig. Derved er norske liv og norske eiendom gått tapt. Nygaardsvold og hans menn må også her bære det fulle ansvar.
 17. Nygaardsvold og hans menn har fra London utstedt en del provisoriske anordninger som alle er ulovlige da de strider mot grl. § 17.

a. Landssvikanordningen.

Av disse er landssvikanordningene de frykteligste. De er født i dølgsmål og er ikke en gang kunngjort på loelig vis for det norske folk. Dessuten er de gitt tilbakevirkende kraft og strider derfor også mot grl § 97. /Jfr. professor, dr. juris Jon Skeies brosjyre om Landssvik/.

Da disse landssvikanordninger er lagt til grunn for det såkalte "rettsoppgjør" har de fått de frykteligste konsekvenser: mord/henrettelser/, drap, plyndringer/bøter, inndragninger og direkte plyndringer av Heimefronten/ og ulovlige frihetsberøvelser i årevis av skikkelige gode mennesker som aldri har gjort annet enn sin plikt mot fedrelandet og aldri har vært i konflikt med straffeloven. ~~Hva dette "rettsoppgjør" koster det norske folk se foran.~~

Nygaardsvold og hans menn er også hovedansvarlige. Medskyldige er alle dem som på en eller annen måte har medvirket til disse forbrytelser.

b. "Bigami-loven".

Denne "lov" er også utferdiget i London av Nygaardsvold og hans menn. Den tillater nordmenn som er midlertidig bosatt i ut-

anlat å bli skilt fra ektefellen i Norge uten at vedkommende blir straffet herom. Denne "lov" har ført til: mord, selvmord og grunnløs elendighet for dem som ble sveket. Det er karakteristisk også for denne "lov" at den er født i "dølgsmål" og først ble kjent i Norge etter frigjøringen. Nygaardsvold og hans menn blir også her å trekke til ansvar.

18. Nygaardsvold og hans menn har endelig uten Stortingets samtykke og derfor på forbrytersk måte brukt minst 5 milliarder kroner i London. Dette beløp framkommer således:

Handelsflåten har seilt inn.....ca.	2 milliarder kr.		
Forsikringserstatning for krigsforliste fartøyer.....	"	1	" "
Lånt i USA og Sverige.....	"	1	" "
Norges gullbeholdning og valutareserver m.v. plyndret i Norges Bank i Norge i 1940 og medbrakt til London	"	1	" "

Sum i alt ca. 5 milliarder

=====

~~For ovennevnte beløp har Nygaardsvold og hans menn ikke en gang levert skikkelig regnskap, hvorfor det hele beløp utsettes til ansvar.~~

-----ooo000ooo-----

Dette er i store trekk de alvorligste anklager som Nygaardsvold og hans menn må svare ~~for ved riksrett~~. Hertil kommer selv sagt en hel herskares mangfoldighet av mindre "synder" som det vil føre for langt å ta med her. Men det skal nok i sin tid komme frem det meste av det. *Bevis*

Det er mulig kanskje endog sannsynlig at Nygaardsvold og hans menn ~~unngå~~ bli fremstilt for en upartisk & riksrett så lenge regjeringen Gerhardsen sitter.

Men før eller siden kommer den eller det som varre er.

Man kan ikke straffet føre et helt folk opp i en slik katastrofe som en totalt uforberedt krig er, tape denne og flykte fra ansvaret og siden velte skylden over på uskyldige mennesker som ikke har gjort annen "forbrytelse" enn å forsøke å redde mest mulig unnav katastrofen til fordel for land og folk. Slikt går ikke i det lange løp.

Der går en nemesis gjennom livet
å fly fra den er ingen givet.

-----ooo000ooo-----

Men heller ikke regjeringen Gerhardsen kan unngå sin skjebne. Den kan heller ikke slippe fra riksrett. Om den ikke akkurat kan måle seg med Nygaardsvold og hans menn har den allikevel adskillig på samvittigheten allerede.

Det har ~~skjeddes~~ "rettsoppgjøret" etter landssvikanordningene ut i livet til tross for at den måtte vite at det hele var ulovlig. Det er altfor mange store og kjente menn som har gitt klar og grei beskjed om det. Her skal bare nevnes vår største kapasitet på det strafferettslige område, professor, dr. juris Jon Skeie som i sin brosjyre Landssvik m.v. har klarlagt det hele på en så lett-fattelig måte at selv et barn må forstå det. Regjeringen Gerhardsen vil derfor siden ikke kunne høres med at den ikke visste bedre og at den har "handlet i god tro".